

[Hans Hedtoft.]

bare at være nogle grinagtige spørgsmål, der kan besvares med en vittighed. Jeg spurgte, om den henvendelse, der var rettet fra dansk side, var behandlet af den samlede norske regering, og forsvarsministeren svarede med en vittighed om, at når han og udenrigsministeren rejser her fra landet, sniger de sig ikke bort. Det har vi et levende indtryk af efter den reportage, de herrer ministre i almindelighed er genstand for i regeringspressen, hvilket skal være dem vel undt; der er ingen af dem, der gør noget for at snige sig ind eller ud af Paris, ind eller ud af London, det sørger „Berlingske Tidende“ og andre for. Men det er udmærket — ikke et ondt ord i den anledning. Der er ingen, der tror, at de højtærede ministre sniger sig det ene eller det andet sted hen, men det er politik, vi taler. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Vi har ikke noget at skjule!). (*Afbrydelse*: De Forenede Stater!). Jeg forstod ikke ....

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke afbryder.

Ordføreren for forespørgerne (*Hans Hedtoft*): Her er jeg lidt uenig med formanden, men det er naturligvis formanden, der har afgørelsen.

Udenrigsministeren kom med en meget vittig bemærkning: vi har ikke noget at skjule. Det tror jeg er rigtigt; hvad skulle de have at skjule? (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Så behøver jeg heller ikke at snige mig!). Nej, men det var forsvarsministeren, der sagde, at man ikke havde „sneget“ sig bort.

Det spørgsmål, jeg har stillet, er, om den henvendelse, den danske regering har rettet til den norske regering angående det problem, der opstår, når norske styrker trækkes tilbage fra Tyskland — hvilket jo er et problem om nordfrontens svækkelse, et problem, som ikke alene interesserer Norge, men også interesserer Danmark — er behandlet af den samlede norske regering. Det, vi er bange for, er, at dette problem, ligesom alle de øvrige, er behandlet, om jeg må sige det rent ud, lidt for nonchalant — lidt for nonchalant. Danmark og Norge har en fælles interesse overfor NATO i det øjeblik, den nordlige front bliver svækket, som det skete ved tilbage-

trækningen af 5 000 norske soldater, og det er et problem, som efter vor mening ikke alene burde være behandlet ved samtaler mellem den danske og den norske forsvarsminister, men burde være drøftet af de samlede regeringer. Og det, jeg har spurgt om, er, om dette virkelig har fundet sted. At det er NATO-anliggende, og at de pågældende militærpersoner, hvis navne forsvarsministeren nævnte, har været indblandet deri, er jeg helt klar over.

Dernæst fik jeg ikke noget klart svar på det andet spørgsmål, jeg stillede, og som gik ud på følgende: Er den henstilling, vi har rettet til regeringen, gående ud på, at man skulle bede den norske regering tage under overvejelse at udskyde hjemtrækningen af de norske tropper — er denne henstilling, efter at vi har fremført den overfor regeringen, rettet til den norske regering? Og — i bekræftende fald — hvornår?

Forsvarsministeren (*Harald Petersen*): Jeg synes, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, efterhånden som dagen går, blander flere og flere ting sammen og ikke holder problemerne adskilt. Jeg tror, det ærede medlem skal starte med at erkende, hvad jeg har sagt i Høng, og hvad jeg har sagt i dag: at regeringen har fremsat et forslag med hensyn til dækningsstyrker her i landet og syd for vor egen grænse — et forslag, som regeringen mente indeholdt den bedste løsning; ellers havde vi ganske simpelt ikke fremsat det. Det er en kendsgerning. Det er også en kendsgerning, at denne løsning kunne vi ikke få politisk tilslutning til her i landet. Det er den første kendsgerning, der står fast, og den tror jeg ikke kan bortfortolkes på nogen som helst måde.

Det andet, jeg har givet udtryk for i Høng i anledning af en polemik, der var i gang fra mange sider, også fra det ærede medlems parti, ikke mindst i hans presse, er det almindelige synspunkt, at en indre politisk polemik, som skabte splittelse indtil, og som vi gennem kommentarer udefra havde erfaring for kunne kaste et måske tvetydigt skær over Danmark, var ingen tjent med. Det var en konstatering af, at det at gøre dette her i landet var at spille hasard med visse dyre interesser.

Om de norske og danske forhandlinger har jeg udtalt mig på en måde, som er til-